

IETS OVER DE STRUCTUUR VAN DE SCHELP

DOOR J. VAN DER MEULEN

Het hoofdbestanddeel van de schelp, calciumcarbonaat, kan op twee verschillende manieren kristalliseren nl. als calciet of als aragoniet. Calciet is stabielere dan aragoniet; in contact met calciet gaat aragoniet over in calciet. Uit aragoniet bestaande schelpen zullen daardoor in kalkslib slecht bewaard blijven. Bestaan de schelpen daarentegen uit calciet, dan fossiliseren zij dikwijls heel goed. Een voorbeeld hiervan vinden wij in het Limburgse Krijt, waar *Ostrea* en *Pecten* (beide grotendeels uit calciet opgebouwd) goed bewaard zijn gebleven, terwijl de schelpen van andere genera slechts als afdrukken herkenbaar zijn. Hetzelfde is het geval in de ontsluiting van een Pliocene afzetting in De Kauter (Nieuw Namen, gem. Clinge, Zeeuwsch Vlaanderen), waarin talrijke schelpen van *Pecten opercularis* (L.) (en een veel geringer aantal van *Ostrea*) te vinden zijn, terwijl bijv. van *Natica* slechts steenkernen voorkomen. (Vgl. P. Tesch, 1911, T. K. Ned. Aardr. Gen. (2) 28, 98)

Om na te gaan, of een schelp de calciet- dan wel aragoniet-structuur bezit, kunnen wij een Röntgen-opname maken of wel de schelp koken met 5% cobaltnitraat. By dezelaatste proef wordt aragoniet rose, calciet blijft kleurloos.